

ה"ת 33858/03/17 - דורית אוחנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום באשקלון

ה"ת 33858-03-17 אוחנה נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יורם ברוזה
מבקשים	דורית אוחנה
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה להורות על החזרת תפוס מכוח סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: "הפסד"פ).
2. המבקשת, דורית אוחנה, הינה אימו של אברהם אוחנה אשר כנגדו הוגש כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים אשר כל אחד מהם הינו בגין פריצה לרכב, גניבה מרכב, חבלה במזיד לרכב וכן נהיגה ללא רשיון נהיגה מתאים.
3. בכל ארבעת האישומים נטען בכתב האישום כי אברהם אוחנה ביצע פריצות לרכבים אשר חנו במקומות שונים באשדוד, כאשר למקום הוא מגיע בעזרתו של רכב יונדאי טוסון (להלן: "הרכב").
4. אברהם אוחנה נעצר (מ"י 56840-01-17), הוגש כנגדו כתב אישום (ת"פ 68167-01-17) והוא נמצא כיום במעצר באיזוק אלקטרוני (מ"ת 68238-01-17).
5. במסגרת כתב האישום שהוגש כנגד אברהם אוחנה הודיעה המדינה בהתאם להוראות סעיף 39 לפסד"פ כי בכוונתה לעתור לחילוט הרכב בסיומו של ההליך הפלילי.
6. ביום 16/3/17 הוגשה בקשה זו בה טוענת המבקשת כי מדובר למעשה ברכב השייך לה, היא בעליו החוקיים והיא מבקשת כי בית המשפט יורה על החזרתו לידיה שכן לטענתה אין כל עילת חילוט, או לחילופין שבת המשפט ישתמש בסמכותו ויורה על שחרורו בתנאים, אולם בתנאים מקלים.
7. המדינה התנגדה לבקשה זו, על כן התקיים דיון בפני ביום 21/3/17 במעמד הצדדים.
8. טענות המבקשת היו כדלקמן:-
 - 8.1. מדובר ברכב שנקנה לשימושה הפרטי.
 - 8.2. הרכב נמסר לבת הזוג של הבן לצורך שימושה במהלך ההריון.
 - 8.3. לאברהם אוחנה אין רישיון ועל כן הרכב כלל לא נמסר לו ולא הייתה לו הרשאה מהמבקשת להשתמש ברכב.
 - 8.4. אין כל ראיה שיכולה להוביל לחילוט לפי סעיף 39 לפסד"פ.
 - 8.5. אברהם אוחנה בחקירתו סותר את הטענה כי הרכב שלו ורק רשום על שם האם.

עמוד 1

- 8.6. ב"כ המבקשת אישר כי באותו הזמן הרכב לא שימש את המבקשת, אולם זאת רק מאחר ובן זוגה של המבקשת נתן לה רכב אחר.
- 8.7. לא כל העבירות בוצעו עם אותו הרכב.
- 8.8. יש להתחשב במצבה הכלכלי הלא פשט של המבקשת ולוותר על הפקדה, ככל שיקבע שיש מקום לשחרר את הרכב בתנאים.
9. טענות המדינה היו כדלקמן:-
- 9.1. מדובר בארבעה אירועים שאירעו במקומות שונים ובזמנים שונים (12/12/16, 28/12/16, 22/1/17, 24/1/17) וכולם עם אותו רכב.
- 9.2. אברהם אוחנה טוען במסמך כי הרכב שלו ורק עקב עיקולים נרשם על שם אימו.
- 9.3. חומר הראיות מלמד שהרכב שייך למשיב ובת זוגו.
- 9.4. הבעלות ברכב אינה מותנית ברישום, והמרשם הינו הצהרתי בלבד.
- 9.5. הנאשם ביצע את העבירות בעודו משתמש ברכב, ולטענת המדינה לא ניתן היה לבצע את העבירות ללא השימוש ברכב ועל כן יש זיקה בין השימוש ברכב לבין העבירות.
- 9.6. בסופו של דבר על בית המשפט לבחון האם יש פוטנציאל חילוט, וככל שישנו פוטנציאל שכזה ניתן להורות על שחרור בתנאים, אולם על התנאים לכלול הפקדה כספית, רישום עיקול לטובת המדינה וכן איסור דיספוזיציה ברכב.
10. תפיסת החפץ נעשתה על פי סעיף 32 לפסד"פ שכן מדובר ברכב ששימש את אברהם לבצע את העבירה.
11. מאחר וכתב האישום הוגש בתוך שישה חודשים, הרי שכעת על בית המשפט לבחון כיצד ינהגו בחפץ.
12. כפי שנפסק בבש"פ 8353/09 מגאליניק נ' מ"י (פורסם בגבו):-

"באשר לשלב שלאחר הגשת כתב אישום, יש לקבוע לטעמי רף שונה כאשר המטרה הינה חילוט עתידי לאחר הרשעה, וזאת למרות שהדבר אינו מצוין במפורש בפקודה. כאמור, הפקודה כמעט ואינה מתייחסת לשלב זה, ואת החסר בפקודה יש להשלים באמצעות ההלכה הפסוקה. ברי כי לא ניתן להסתפק בשלב בו המשפט כבר החל, בראיות שאין בכוחן להביא להרשעתו של הנאשם, ולפיכך אין בכוחן להביא גם לחילוטו של החפץ (ראו סעיף 39 לפקודה). בשלב זה יש לטעמי להעלות את רף הראיות הנדרש לצורך תפיסת והחזקת החפץ מרף של יסוד סביר להניח שנעברה עבירה לרף של יסוד סביר להרשעה בעבירה. למעשה רף זה דומה לרף הנדרש במעצר עד תום ההליכים שהינו סיכוי סביר להרשעה. בכך צודק הסנגור המלומד.

עם זאת, יש להדגיש כי הרף של סיכוי סביר להרשעה משמש גם כרף הראייתי הנדרש לצורך הטלת ערובה על נאשם והטלת תנאים מגבילים שונים, כגון שחרור לחלופת מעצר (וזאת להבדיל משחרור בערובה שתבטיח את התייצבותו של נאשם למשפטו. ראו סעיף 44(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; בש"פ 952/00 מדינת ישראל נ' חוטר-ישי, פ"ד נד(1) 638 (2000); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים 335-336 (חלק ראשון - הליכים שלפני משפט א, מהדורה מעודכנת, 2008)). לפיכך, אין בעובדה שנאשם לא מצוי במעצר ממש, אלא בחלופת מעצר בשל קשיים ראייתיים, כדי להביא למסקנה כי אין ראיות מספקות להחזקת החפץ התפוס. גם כאשר ישנן ראיות לכאורה להוכחת

אשמתו של הנאשם, אך ישנה חולשה מסוימת בראיות קמה עילת מעצר, אך במקרה זה יעדיף בית המשפט לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר ולא להותירו במעצר (ראו מרדכי לוי "הראיות לכאורה הנדרשות למעצר עד תום ההליכים - בחינה נוספת" משפטים לד(3) 549, 572 (תשס"ה)). לפיכך, גם במקרה זה תהיה סמכות להמשיך ולהחזיק בחפץ התפוס. ההצדקה להשוואת עוצמת הראיות הנדרשת להחזקת חפץ לעוצמה הנדרשת לשחרור בתנאים מגבילים נובעת מההבחנה בין הפגיעות הנדונות. בעוד שמעצר ממש פוגע באופן קשה בחירותו של נאשם, הרי שחלופת מעצר או שחרורו בתנאים מגבילים פגיעתם פחותה, וכך גם החזקת חפץ שהינו קניינו של הנאשם, שאז לטעמי ניתן לומר כי הפגיעה פחותה אף יותר (ראו בש"פ 3822/03 נסרין נ' מדינת ישראל, פסקה 6 ([פורסם בנבו], 12.6.03)).

13. כפי שנקבע בבש"פ 342/06 חברת לרגו עבודות עפר בע"מ נ"מ (פורסם בנבו) יש לאזן מחד בין זכות הקניין לבין הצורך לממש את מטרת התפיסה.

14. תפיסה יכול שתהיה לאחת משלוש מטרות:-

לצורך מניעה - אם קיים יסוד סביר להניח כי עומדים לעבור עם אותו חפץ עבירה, המטרה הינה למנוע, או להקשות על העברין, לעבור על החוק.

לצורך חילוט - כאן בוחן בית המשפט את סעיף 39 לפסד"פ והאם ישנו סיכוי כי החפץ אכן יחולט.

לצורך הצגתו כראיה במשפט.

· ראה עניין לרגו לעיל.

15. ועל כן על בית המשפט לשאול את עצמו, ראשית האם קיימות ראיות לכאורה כנגד הנאשם, אם כן האם עדיין קיימת עילת תפיסה ואם כן האם לא ניתן להבטיח את מטרת התפיסה בדרכי אחרת.

16. עיינתי בתיק המשטרה, הכולל את עדויות אברהם אוחנה, המבקשת וכן בת זוגו, באשר לראיות לכאורה הרי שישנן ראיות למכביר (החל מהודאת אברהם) ולא בכדי הסנגור בתיק המעצר עד תום ההליכים הסכים לקיומן.

17. באשר לשאלה מי הוא הבעלים של הרכב, כאן התמונה העובדתית העולה מהתיק אינה ברורה.

18. בעדות הראשונה של אברהם אוחנה, מיום 24/1/17 הוא מציין כדלקמן:-

"ש. עם איזה כרב באת היום לבית העלמין.

ת. יונדאי טוסון הוא שייך לאמא שלי" (שורות 11,12 השיבוש במקור - י.ב.).

"ש. הרכב שנהגת בו היום הוא שלך?

ת. הוא רשום על שם אימא שלי, אבל הוא שייך לי, אני פשוט רשמתי אותו על השם של אימא שלי כי אני בחובות והחשבון שלי מעוקל.

ש. ואימא שלך יודעת שהרכב רשום על שמה?

ת. כן." (שורות 92-96).

19. בעדות של המבקשת מיום 26/1/17 היא אמרה כדלקמן:-

"ש. ממתי רכב יונדאי טוסון בבעלותך?

ת. זה רכב 2010 והא אצלי כמה חודשים, שלושה חודשים.

ש. מי משתמש ברכב יונדאי טוסון שמספרו 13-066-73 בדרך כלל?

ת. אני נתתי לבת זוגתו חדווה לשימוש שלה, כי היא בהריון וצריכה לרכב, כי יש לה הרבה בדיקות לבצע. בן זוג שלי קנה לי רכב הונדה" (שורות 8-12)

"ש. מתי העברת את יונדאי טוסון לחדווה?

ת. לפני כחודשיים, טוסון לא היה אצלי הרבה זמן.

ש. האם עשית העברת בעלות עם חדווה?

ת. לא, כי זה רכב שלי ואני נתתי לה את הרכה עד שתילד, ואחרי לידה היא תחזי לי את טוסון, כי תקנה רכב משלה" (שורות 15-18).

"ש. בבעלות יש רכב נוסף מסוג יונדאי אסנט מספר 25-141-66, האם הרכב עדיין אצלך?

ת. לא, העברתי אותו לבן שלי אלעד, מסרתי לו את הרכב ללא תמורה ולא עשיתי העברת בעלות.

ש. את זוכרת מתי העברת את היונדאי אסנט לאלעד?

ת. רכב יונדאי 25-141-66 היה אצל חדווה במשך תשע או שמונה חודש, באותה תקופה רכב יונדאי טוסון מספר 13-066-73 היה אצלי, לפני כחודשיים בערך, בן זוג שלי קנה לי רכב הונדה, ואז חדווה העבירה את יונדא אסנט לבן שלי אלעד ואני נתתי לחדווה את יונדאי טוסון, וכל זה בערך לפני כחודשיים.

ש. כשהעברת לחדווה את הרכב יונדאי אסנט האם עשית העברת בעלות?

ת. לא" (שורות 22-29, השיבוש במקור - י.ב.)

20. בעדות של הגב' חדווה חזן, בת הזוג של אברהם, שניתנה אף היא ביום 26/1/17 מייד לאחר מכן, נאמר כך:-

"ש. האם רכב יונדאי טוסון, מספר 13-066-73 היה בשימוש שלך?

ת. כן, זה אותו של דורית, היא נתנה לי אותו לתקופה של הריון.

ש. את זוכרת מתי היא נתנה לך את הרכב הזה?

ת. חודש או חודשיים, משהו כזה.

ש. היה בשימוש שלך רכב אחר לפני זה?

ת. כן, היה גם יונדאי אקסנט שהיה גם של דורית." (שורות 6-11, השיבוש במקור - י.ב.)

21. באותו מועד (26/1/17), במקביל ועל ידי חוקר אחר, נגבתה הודעה מאברהם אוחנה אשר אמר כדלקמן:-

י"ש. עם איזה רכבים אתה משתמש בדרך כלל?

ת. עם רכב יונדאי טוסון של אמא שלי.

ש. כמה זמן אתה משתמש ברכב של אימא שלך?

ת. כמה ימים.

ש. כמה זמן אתה בפסילה?

ת. אף פעם לא הוצאתי רישיון נהיגה.

ש. אז איך אתה נוהג ברכב של אימא שלך?

ת. מהלחץ של לצאת מהחובות אני עשיתי את המעשים ביניהם את הנהיגה, בכל אני עושה מהלחץ של האיומים, הרכב לא משמש את אימא שלי הוא משמש את חדווה, אם אימא שלי הייתה יודעת שאני נוהג על האוטו היא לא הייתה רושמת את האוטו על השם שלה.

ש. זאת אומרת שהאוטו שמהרגע שקניתם אותו חדווה אישתך היא זאת שמשתמשת ברכב הטוסון?

ת. כן.

ש. רכב היונדאי טוסון 130663 הרכב שנתפסת איתו בתאריך 24/01/2017 זה רכב היונדאי שאתה מדבר עליו?

ת. כן.

ש. כמה זמן הרכב כבר אצל חדווה?

ת. שבועיים בערך.

ש. לפני שבועיים הרכב נקנה על ידי אימא שלך?

ת. על ידי חדווה, חדווה רשמה אותו על שם אימא שלי כי חדווה מעוקלת בחשבון שלה.

ש. זאת אומרת שלאמא שלך אין כלל נגיעה לרכב היונדאי טוסון שנתפסת איתו.

ת. כן" (שורות 19-39)

י"ש. כמה זמן רכב היונדאי אקסנט היה אצל חדווה?

ת. שנה בערך, אותו דבר חדווה משתמשת ברכב אבל הוא רשום על אימא שלי, ואין לאימא שלי שום קשר לרכב הזה, אני אפילו לא יודע אם היא ראתה אי פעם את הרכבים האלה" (שורות 44-46).

22. כמו כן הוצג בפני זיכרון דברים לרכישת הרכב, עליו חתומה המבקשת, וזאת בניסיון לבסס את טענת הבעלות, דא עקא שזיכרון הדברים הנושא את התאריך 10/1/17 אינו יכול לעזור למבקשת כלל ועיקר.

22.1. מחד אם התאריך על זיכרון הדברים, 10/1/17, נכון הרי שהוא סותר מניה וביה את עדויות המבקשת וכן של הגב' חדווה חזן, שכן אם הרכב נרכש רק ביום 10/1/17 הכיצד הרכב בבעלות המבקשת שלושה חודשים טרם יום העדות (26/1/17) ושימש אותה כחודש וכבר חודשיים הוא אצל חדווה?

- 22.2. מאידך אם התאריך אינו נכון, למה שבית המשפט יקבל מסמך זה כמשקף את האמור בו?
23. מנגד זיכרון הדברים תומך בעדות אברהם, על כי הרכב נקנה כשבועיים קודם לכן, על ידו והאימא באמת ובתמים רק נידבה את השם וזאת כדי ששמו ו/או שם בת הזוג לא יהיו על הרכב.
24. אין בכל זאת כדי לקבוע קביעות עובדתיות לגבי מי הבעלים של הרכב (עניין שיקבע על ידי בית המשפט בתיק העיקרי), אולם ברור כי מחומר הראיות אשר בפני לא ניתן לטעון כי אין כל סיכוי לחילוט הרכב בסיומם של הליכים, וכי הרכב כלל לא היה של אברהם אלא אכן שייך למבקשת.
25. לפיכך קיים פוטנציאל חילוט של הרכב בסיומו של ההליך.
26. משכך כל אשר נותר לבחון הוא האם ניתן להורות על שחרור בתנאים שיבטיחו את החילוט, ככל שבית המשפט יורה על חילוט הרכב.
27. המבקשת טענה בפני כי לאור מצבה הכלכלי אין מקום להורות על הפקדה. איני מסכים איתה בעניין זה.
28. המצב הכלכלי של המבקשת, בנה, בת זוגו ויתר המשפחה אינו שפיר, כפי שעולה מהעדויות מדובר ככל הנראה באנשים שחלקם חייבי כספים ועולה החשש שרישום הנכסים על שם המבקשת מטרתו הינו להבריח נכסים מנושים שונים של בני המשפחה.
29. גם הדרך בה הרכבים רשומים על שמה אולם הם בשימוש ילדיה מחד ואילו הרכב שבשימושה הרשום על שם בן הזוג מעורר חשד.
30. יתרה מזאת, גם לפי עדותה במשטרה וגם לפי טיעון ב"כ המבקשת בבית המשפט עולה כי למעשה לא מדובר ברכב ששימש אותה בפועל.
31. מכל האמור לעיל איני סבור כי ניתן להורות על שחרור הרכב בתנאים שלא יכללו הפקדה.
32. לפיכך הנני מורה כי הרכב יישאר בחזקת המדינה, וישוחרר בתנאים הבאים:-
- 32.1. הפקדה במזומן בשיעור של 33% משווי הכלכלי של הרכב בהתאם למחירון הנכון להיום.
- 32.2. המבקשת, בנה (אברהם אוחנה) ובת זוגו (דורית חזן) יחתמו על התחייבות עצמית בסך 15,000 ₪, כל אחד ולפיה לא יעשה כל שינוי בבעלות על הרכב ולא יועבר לאחר עד למתן החלטה אחרת של בימ"ש מוסמך.
- 32.3. המבקשת, אברהם אוחנה ודורית חזן יתחייבו להציג את הרכב בהתאם לדרישה בפני כל גורם חקירה או הליך משפטי.
- 32.4. שחרור הרכב מותנה בביטוח הרכב וביטוח מקיף לטובת מדינת ישראל ורישום שעבוד לטובת המדינה במשרד הרישוי.
33. המשכירות תמציא את ההחלטה לבאי כוח הצדדים. תיק החקירה יימסר לנציג התביעות באולמי ביום 26/3/17.
- 34.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, בהעדר

הצדדים.

עמוד 6

